

ALEKAS 2009

2009-04-23 – 2009-05-11

Dalyviai:

Aidas Gudaitis (vadas)

Laura Tamoševičė (vado pavaduotoja, finansininkė)

Paulius Dambrauskas (remontininkas, sąžinės balsas)

Lina Liuberskytė (maistininkė, dienoraštininkė)

Marija Jankunec (medikė)

Mantas Lipnickas (įrangininkas)

2009-04-23

Stoty mūsų išlydėti susirinko gausi kompanija: Saulė, Vilius, Irena, Dovilė, Olga, Mindaugas ir Eglė. Paulius paskaičiavo, kad vienam išvykstančiam tenka 1,167 išlydėtojo. Prisikrovėm į kuprines siurprizų, sulipom traukinin, atsimojavom ir išriedėjom.

Traukiny veiksmas kaip visada. Anekdotaί apie kaklo ilginimą, žaidimai kortomis, keistų –žydrų izotermikų matavimasis ir kalbos kalbos kalbos...

2009-04-24

Atvykom į Maskvą. Stoty mus pasitiko bičiuliai rusų speleologai. Tada prasidėjo jau eilinė kelionė viešuoju transportu. Sokolnikų rūsy palikom daiktus. Nuvažiavom pas Tamarą į svečius, gavom diidelią grietinėlės tortą. Va tada ir prasidėjo įsiregistravimo Rusijos Federacijoje maratonas. Gavom vieną popierių, antrą popierių... dešimtą ir jau n-tąjį popierių, kuriuos reikia užpildyti. Ir ne bet kaip, o TEISINGAI, kaip bobutė pašte pasakys. Turbūt ne man vienai kilo mintys apie emigravimą miškan ir, apskritai, nuomonė apie teisinę sistemą Rusijoje buvo aiški.

Neištvėrę migracijos sunkumų palikom Aidą su Lioša toliau pildyti popierių ir nusprendėm pavaikščioti po Maskvos centrą. Užsukom į kažin kokį turgelį, prisižiūrėjom suvenyrų, pirkom lauktuvių, fotosesinomės su visokiais galvos apdangalais ir kitaip linksminomės.

Miesto centre matėm daug mobilių tualetų. Mokamų, žinoma. Mokėjimo vietos irgi įrengtos tokiose tualetų būdelėse. Geras ofisas bobutėms. Kaip vidury milijoninio miesto, atrodo gana neįprastai. Aplankėm ir Raudonąją aikštę su tėveliu Leninu pašonėj, apėjom aplink Vasilijaus soborą, pasifotosesinom. Ragavom labai skanaus, neįprasto, natūralaus 5.5% medaus gėrimo. Mudviem su Marija stogas trupučiuką išėjo pasivaikščioti, ta proga padarėm keletą nuotraukų.

Maskvoje išbandėm labai daug transporto rūšių. Metro, tramvajus, autobusus, „mikruškes“ ir, netgi, nuosavas kojas. Pinigų keliavimui irgi išleidom baisiai daug. Maskva – brangus miestas. Kriaušės – 160 r., bulvės – 60 r., autobuso, mikriuko, tramvajaus bilietas 25 r. Pigiausias transportas – pėškomobilis, tačiau juo toli nenukeliausi.

Grįžom nakvoti pas Tamarą su Lioša. Tiems, kam pasisėkė, miegojo apie 4 val., kam nepasisėkė – mažiau. Taip atėjo rytas.

2009-04-25

6:40 ryte pabudino Aido komanda – KELT! Pratrynę užmiegotas akis ir išgėrė po puodelį arbatos patraukėm į stotį. Ten, sunešioję transų ir kuprinių krūvą, perdavę Lenai nebaigtus registracijos sunkumus ir atsibučiavę su ja, įsėdom į traukinį ir riedam Adlerio link. 19 vagonas, 29 – 34 vietos. Laukia šiek tiek daugiau nei para važiavimo. Mums, tokiems nedamiegojusiems, linksmybės nebe taip ir rūpi. Didžioji dalis atsidavė lovų glėbin, kiti svečiuojasi pas bičiulius rusus. Ryšium su tuo, kad rusų kalbos nemoku, priimu ir aš gulimą padėtį.

Olgos siurprizas veikia – visi linksmi ir patenkinti nagrinėjant homoseksualų ypatumus. Mantas po traukinio sustojimo kažkur dingo. Tikimės, kad pas rusus užsiliko.

Kodėl traukinys važiuodamas dunda?

Gryna matematika:

Skritulio plotas: $S=\pi*r^2$

Tai va tuo kvadratu ir beldžia...

Paulius

Susitinka vilkas kiškį, sako: „Gal alaus?“. Kiškis: „Gerai“. Sėdi abu bare, nėra apie ką šnekėti.

Vilkas: „Ech, da...“, kiškis: „Da da“. Vilkas vėl: „Ech, da...“, kiškis: „Da da“. Taip visą laiką „intelektualiai“ ir prasišnekėjo.

Sekantį kartą eina vilkas, vėl susitinka kiškį, eina abu alaus. Pakeliui dar ir mešką sutinka, ta irgi kartu j barą eina.

Sėdi visi trys, nėra apie ką šnekėti, vilkas sako: „Ech, da...“, kiškis: „Da da“, meška: „Da da da da da da da...“. Vilkas vėl: „Ech, da...“, kiškis: „Da da“, meška: „Da da da da da da da...“.

Eina trečią kartą vilkas, susitinka kiškį, kviečiasi alaus. Kiškis: „Gerai, einam, tik šį kartą meškos neimkim, ji per daug šneka...“

Aidas

Aidas – ruoniukas (nes labai ruoniškai miega).

Laiminga kaip čemodanas (Paulius Linai).

Tau per gerai sekasi kortom žaisti, matyt tavęs niekas nemyli... (Marijai, nes visad laimėdavo).

Vagonas, kur susigrūdi ir darai ką nori... (Marija).

Einam pas rusus, paklausysim kaip Lina tyli (Laura).

Lietuvių mafija! (kuomet visi trys, Lina, Mantas ir Marija žaisdami „Mafiją“ tapo gangsteriais).

2009-04-26

Šiandien 6:00 Mantą pažadino Tamara su draugu: „Pivo budeš?“. Tada Manto iki pietų niekas nematė – miegojo.

Šį rytą mergaitės nusprendė pasigražinti – susipinti kasas. Taip ir įveisėm panelėm krokodilų fermas ant galvos: Laurai – 2 gyvūnėliai, Marijai – 5 žvėriukai, pas mane – ir taip 6 senbuviai gyvena. Nauja mada, rusai liko sužavėti!

Atvykom į Chostą. Pavaikštinėjom prie jūros. Ir prasidėjo užsimitimas. Atvažiavo gruzavykas. Visai toks, koku aš į mokymus važinėdavau, tad iš karto pasidarė aišku, kas mūsų laukia. Mikliai sukrovėm daiktus. Paulius – kaip tvarkingas transportinis maišas – iš karto atsigulė į galą ir užsimaskavo tarp savo draugų maišų. Mes netrukome pasekti jo pavyzdžiu. Tada ir prasidėjo pornografija. 69, 96, 369, 636 ir taip toliau. Mantas vis skundėsi, kad jam dėžės kampas užpakalin lenda, aš kojos nejaučiau, o visiem kitiem, matyt, dar baisiau buvo, nes tarp variklio gausmo tesigirdėjo tik karščio prislopinti aikčiojimai. Pirmoji kelionės dalis buvo baisi. Beveik sandariai uždarytame sunkvežimyje 20 žmonių ir visi tų žmonių ekspedicijos daiktai. Visas turinys smagiai rėmėsi į lubas. Tamsoje švysčiojo tik rankų, kojų ir galvų miškas.

Pirmasis sustojimas. Visi išropojom iš sunkvežimio. Tada buvo pastebėta pirmoji avarija – kopūstai. Visas indas jujų išvarvėjo. Sulipom į gruzavyką vėl. Šį kartą kažkodėl ir vietos buvo daugiau, ir nekaršta, nes tentas pravertas. Važiuoti galima. Pekeliui sutikom kažin kokį miškų pareigūną, kuris baisiai aiškino, kad mums važiuoti niekur negalima, ir išvis šiam pasaulyje neturėtume būti gimę. Ką darysi, taip žmogus pinigų uždirdba. Taip ir neišsiaiškinus iki galo, kuo toji situacija baigėsi, pajudėjom. Įvyko antroji avarija – majonezas.

Antrasis sustojimas – nuvirtęs medis. Mūs vyrukai, pasikinę „Družbą“ tajį medį sutvarkė. Vėlei sulipus mašinos paaiškėjo, kad vietos pakaktų ir dar keletui žmonių ☺. Jau ir iš mašinos lipti nesinorėjo. Atvykom gana arti stovyklos. Susinešiojom daiktus. Pasistatėm palapines. Pavalgėm. Užmigom. Kažkuri mergina naktį klykė ir pažadino pusę stovyklos. Aš miegojau – šito liudyti negaliu.

2009-04-27

Ryte pažadino trimito garsai. 7:30 – laikas keltis. Pasistojė labai rimtas klausimas – KUR MOTERŲ TULIKAS?? Ten, kur jis būdavo visą laiką, stovėjo Pašos palapinė. Reikalas aiškus – reikia ieškoti. Po pusryčių šiek tiek palipusios kalniukan radom puikią vietą su vaizdu į mišką, kalnus. Tokio grožio jokiam kitam tulike nerasi – tokie tie keliautojų džiaugsmi. Palypėjus kelis metrus virš tuliko yra be galo graži aikštelė su dideliu keistai išsiraičiusiu ažuolu, patogiomis šakomis ir skruzdėlėmis. Puiki vieta meditacijai, dienoraščiui ir krokodilų pynimui. Ten ir supyniau Tamarai vieną jų ant galvos.

Prie laužo yra pavojingas medis, kurį šiuo metu stovykla verčia žemyn. Nuvertė sėkmingai. Mantas vos į galvą negavo su kamienu.

[Laura Mantui: „Jeigu pasišiksi, vaikščiosi kartu su Marija“ \(į urvą\).](#)

[Mantas: „Tai aš ir taip ten vaikštau“ \(į tuliką\).](#)

Po pietų į urvus Gigantov ir Zabludšich buvo išsiųsti mūsiškiai Paulius su Laura. Tuo metu rusai visiems liepė pilnai apsirengti kombezus, izotermikus, apraišas, šalmsus, apšvietimą, įsidėti samaspasus ir t. t. Didžiausia nauda iš to buvo bendra visų nuotrauka.

Mantas palydėjo į urvą Laurą, o mudvi su Marija išlydėjom Paulių kabinti virvių. Palypėjom ant kalnelio, o ten... Akys ant kaktos, širdis jau beiššokanti buvo... Pasimatė snieguotosios Kaukazo viršūnės... Visą kelią, kol ieškojom urvo (ne Zabludšich, o Gigantov) veizėjau į tas viršūnes. Reikės ten dar sugrįžti.

Šiandienos urvinių pasiekimai:

Paulius Gigantov pakabino apie 80 m.

Laura Zabludšich pakabino apie 100 m.

Vakare pagaliau buvo ištraukta gitara ir Paulius su Petia ją pabrazgino. Buvo gražu, tik dūmai labai akis graužė.

PAULIAUS VIRVIŲ KABINIMAS GIGANTOV:

Sekančių sieną po užsimitimo ilgokai krapštėmės. Čia, kaip suprantu, dienotvarkė nustatoma paprastai ir labai neplanuojant. Aksionovas pasikrapšto galvą ir ką nors sugalvoja, taip ir darom. Na, šį kartą jo nebuvo, tai mes patys pasikrapštėm galvas ir Aidas su kitais rusais nusprendė, kad einame su Maša į Gigantų urvą. Kadangi ilgai krapštėsi visi, o paskui dar kažkokią mobilizaciją paskelbė, tai išėjome tik 15:00 val., po pietų. Kelią rodė Tamara, bet nelabai sekėsi, nes urvo ieškojome kokią valandą. Lakstėm po slėnį aukštyn – žemyn, kol džiuŅglėse šiaip ne taip radom skylę! Pagalvojome, kad būtent šį urvą reikėjo pavadinti „Zabludšych“, nes kol randi, gali ir pasiklysti. Su Maša pasitarėm, kad aš pradėsiu kabinti. Jėjimas labai bjaurus. Naujas kombenzas ir visa įranga akimirksniu tapo moliu, įrangos kabinimo diržas susirinko krūvas molio ir lindom žemyn. Nebuvau matęs urvo plano, o įrangos kabinimo schemas apskritai nėra. Kaip Aksionovas vėliau sake – tokiam urvui nereikia jokių schemų, viskas ir taip aišku. Gal visiems ir aišku, o man – ne. Ieškojau sienose spitų, rėpliojau, grybavau, bet nieko. Tik karemai gavos ilgoki. Dar pasileidom keletą pakopų ir paaiškėjo, kad mūsų laikas baigiasi. Vienoj vietoj urvas skiriasi į du šulinius, gerai, kad Maša žinojo, kuris tikrasis, tai nepasiklydom. Maišus su likusia įranga palikom, o patys pradėjome ropštis viršun. Įlindimo vieta vėl buvo bjauriausia, bet įveikėm. Grįžom laiku, galima sakyti – aklimatizacija buvo sėkminga, pakabinome apie 70 – 80 m. urvo ir sveiki sugrįžom. Na, o vakare maistelis, arbata ir gitara. Smagu. Sekanti diena mums – poilsio. Prausiamės, tvarkomės, tinginiaujam. Esam budintys, lietaus atveju tvarkom stovyklą ir nešam hidrokostiumus esantiems urve. O šiaip čia smagu, gal kiek bardakėlio kai daug žmonių, bet žiūriu filosofiskai – man atostogos 😊

Paulius

2009-04-28

ALEKAS – BUDĖJIMO DIENA, TURINT LAISVĄ MINUTĖLĘ

Šiandien vyksta didysis pasiruošimas. Bet ar tai kam rūpi?..

Vakar vakare jau vyko milžinų kova dėl galimybės pirmiau iš 3-jų grupių įeiti į paslaptinę pasaulį. Nuo įspūdžių ir artėjančios lemtingos akimirkos visiems praėjo noras miegoti. Nerimą glostė švelnus ir romantiškas Pauliaus balsas, o rusų Petia sarkazmu perpintomis dainomis. O šiandien jie išėjo... Ryt eisiu aš 😊. Atslinko debesys... Laukiame lietaus...

Kol kas nieko ypatingo neįvyko, chebra atsipalaidavus, jokių nervinių priepuolių. Bet nežinau, kiek dar Mantas tvers. O gal po Gigantov urvo Lina jau sugrįš rami. Visi to laukiam... Gi gamtoj esam, fone privalo būti paukščių čiulbesys. Kas nesuprato, tai tikėtina, jog Lina vykdo slaptą užduotį – „susirask vyrą“. Mantas kol kas nesako ne visoms Linos priekabiavimo formoms, bet ir tam ateis laikas. Gal jinau pramoks rusų kalbos, o tada ar kažin kas ją sulaikys...

Paulius – labai paslaugus, stiprus vyras, tik blogai, kad greitai vaikščiojantis ☺. Dėl to prie urvo ėjom lenkta trajektorija. Bet kokie vaizdai po kaire...

Aidas – mūsų ruoniukas nuostabia maniera pasakojantis anekdotus ir vėliau su kaupu atsigriebiantis naktį, suorganizuodamas orkestrą, kuris vis daugiau turi šalininkų. Pirmą naktį Aidas buvo vienas, antrą naktį prisijungė Lina ir dar kažkas po kaire. Laušim kas bus toliau, gal pasiskolinsiu iš Manto ausų kaštukų.

Laura – Aido giminė, bet neknarkianti... Sąlyginai pozityvus su savo nuomone žmogus. Teisingas požiūris į gyvenimą. O aš nežinau, kaip mane mato kiti, bet kol kas nesiskundžiu, kad gyvenu ir priimu šiuos žmones.

Atėjo laikas virti pietus. Ir ką, vėl vyrai gamins, jiems tai puikiai sekas...

Marija

Rytas prasidėjo kaip visada anksti. Laurą su Lioša išsiuntėm toliau kabinti virvių Zabludšych, o mudu su Aidu išėjom aklimatizacijon, balionų patampymui ir virvių kabinimui į Gigantov.

GIGANTO ŠTURMAS, ARBA IŠ KUR ATSIKANDA URVŲ MONSTRAI:

Viskas prasidėjo labai linksmai. Pasišokinėdama nuėjau iki urvo, kelias jau aiškus, vaizdai gražūs, saulė šviečia. Prie urvo Aidas prisiminė, kad nori aplankyti nykštukus. Tada vėl buvo patvirtintas visiems žinomas faktas: Aidas ir šikpopieris – nesuderinami dalykai, kurie negali būti vienoje vietoje vienu metu. Pas mane kišenėje tebuvo maža servetėlė, tad Aidui teko griebtis šalia augusio spalvoto vijoklio lapų. Į urvą lindau pirma, su dviem maišais. IR KOKS VELNIAS NEŠĖ MANE Į TĄ SKYLĘ??? Pirmasis strigimas gyvenime. Viskas baigėsi laimingai, po gero pusvalandžiuko pralindau. Po kelių taškų baigėsi Paškos pakabintos virvės ir pasiėmę ten paliktus maišus patraukėme gilyn į urvą. Urvo, kuris praktiškai buvo vienas ilgas, gilus ir baisiai varginantis meandras su keliais šuliniais ir keliais sąlyginai patogiais koridoriais bei upeliukais.

Kas per įprotis tokiom pavojingom vietom (kaip man pasirodė) eiti be saugos – neaišku. Besileisdami pakeliui sutikom ir vėliau išėjusių Aksionovo komandą su Daša ir kitu stažuotoju. Nusileidom iki PBL'o. Gylis apie -170 m. – atrodo nedaug, tad vandens neėmėm. O padarėm gana didelę klaidą tuo klausimu. Žinoma, apačioje vandens buvo, tad atsigėrėm, bet lipant į viršų sunku buvo ir žodį išarti, kokia sausa burna buvo.

Lipant viršun, maždaug pusiaukelėj įvyko įvykis. Lipau aš nuo akmens per tokį 2-3 m. gylio skylę į kitą uolą – laisvu laipiojimu (be saugos, aišku) – Aidas jau laukia viršuj, ranka ar koja slystelėjo ir jaučiu - skrendu. Aidui, kuris jau matė mano lipančios galvą, kuri staigiai dingo, matyt buvo baisiausia. Nieko, nukritau sąlyginai sėkmingai, tiesiog susitrenkiau dešinį kelį – liko skaudi mėlynė. Ir paskui, einant per

likusius meandrus, kojos truputį drebėjo. Paskutinio šulinio apačioje Aidas labai gražiai padainavo „Turėjo liepa“. Reiks prisiminti tradiciją dainuoti urvuose.

Ir vėl toji velnio skylė – išėjimas. Geeeras pusvalandžiukas keiksmų ir pokalbių su savimi – aš jau viršuj. Aksionovas, matydamas mano pastangas, praminė mane urvų monstru. Lipant viršun matėsi, kad vandens daugiau, nei įprastai – lauke lynoja. Grįžom stovyklon. Be žodžių.

*Vaikai, svarbiausia nepamiršti, kad mes – **ATOSTOGAUJAM!!!***

Lina

Vakare surengėm rusam lietuvių liaudies dainų koncertą, kuris peraugo į visuotinį balsų lavinimą, dainuojant apie virves, žumarus ir bobas. Smagu.

2009-04-29

Šiandien į urvą pagaliau išėjo ir Marija. Lauksim josios įspūdžių iš Napoleono meandro.

Planuojama Gigantov topografija ir tolimesnis maišų nešiojimas.

Į Gigantov nešti maišų išėjo Paulius su Laura. Jie nešė balionus nuo PBL'o iki sifono. Grįžo vėlai naktį, po antros valandos. Mes su Mantu jujų laukėm paruošę karštos arbatos, košės, tačiau kažkodėl iš visų atėjusių, užuot išgirdę „Ačiū, kad laukėt“, girdėjom tik „O ko jūs nemiegate? Ryt į urvą neinat?“. Išklausius šitą frazę kokius 5 kartus iš tiesų pasistojo mintis, kodėl gi nenuėjus miegoti. Taip ir nuėjom.

2009-04-30

Rytas po vakarykščio pasisėdėjimo išaušo neplanuotai anksti.

Šiandien Aidas išėjo nerti Gigantov sifono. Su juo kartu leidosi ir Paulius. Jie ten praleis porą naktų.

Išlydėjom juos tvarkingai. Paskui leisimės jujų ištraukti. Geriau jau būtų nelindę... ☺

KVOLIJOSI MŪSŲ PAŠKA

Ū ta ta ta, ū ta ta ta

AŠ JLYSIU SIAURAN URVAN

Ū ta ta ta, ū ta ta ta

BE ŽUMARO, BE PĖDALO

Ū ta ta ta, ū ta ta ta

BE TO TREČIO KARABINO

Ū ta ta ta, ū ta ta ta...

Pagaliau Ruoniukas ners...

Einant nuo urvo link stovyklos nuklydom su Mantu į šoną, perėjom per kalnagūbrį virš stovyklos. Gražu, tik vėjas labai jau pučia, tad pradedu jausti skaudančią gerklę. Laikau kumščius, kad nesusirgčiau.

PASAKA APIE „PURVO VONIAS“

Kiekvienas vaikas norom nenorom nori išsipurvinti, kad netyčiom paerzinti savo mamą. Vaikai suaugę vis dar nepamiršta tų savo vaikiškų šėliojimų ir purvo vonias grindžia sveikatos „taisymu“. O speleologai, turbūt likę vis tie patys vaikai, kurie per purvą atranda grožį...

Mano išėjimas:

Jaudulys buvo žvėriškas, panikos nebuvo, bet kilo klausimas, ar nenusivilsiu? Ėjom Ilja, Dima, Andrej ir aš. Ilja iš mūsų labiausiai patyręs ėjo pirmas, aš antra, vėliau naujokas Dima ir „robke“ buvo mūsų gydytojas Andrejus. Žinojau, jog laukia 40 m. šulinys, gal tai mane sutrikdė, nes su savo nauju stoperiu niekaip negalėjau susibendrauti, atsispindėjo nepatirtis leistis į tokį gylį. Prie trečios virvės reikalai truputį pajudėjo geriau. Dar reikėjo priprast rėkti akmuo, nes atsisirdama nuo sienos galėjau kokį užkliudyti ir paleisti žemyn. Pavojinga. Ilja jau buvo pradėjęs šalti, kai prie jo prisijungėm. Iš apačios spėjau apžiūrėti visą šulinio grožį, toks gilus, platus, sienos akmenuotos. Tamsoj galėjau sulyginti savo lempos ir karbido skleidžiamą šviesą. Karbidinė lempa turi savo privalumų, jaukiai apšviečia aplinkui. Vėliau lekiam, vejamės mūsų vadą, einam per žemėjimą, keturioms, vėliau ropojam, nieko ypatingo, šlapia, daug akmenų, o, pasirodo, čia – Napoleono praėjimas. Ką gi, praėjau. Pirmas paklydimas. Virš meandro ar į apačią. Nuėjom viršum. Prieš tai dar spėjom nuslysti, išsigandom meandro platumo, šonuose buvo nuolydis. Nieko, traumų nėra. Gal kokius 20 – 30 metrų nuklydom. Pamatėm eilę nuo lubų kabančių mažų varveklių, gražu, net neliečiu., apeinu šonu. Laukia keistas škurnikas, po kurio laukia 1 m. nusileidimas, t. y. eini pirma žemyn galva, laikaisi rankomis ir perkėlinėji svorį. Pasirodo ne ten ėjom. Tai šią procedūrą reikėjo pakartoti einant atgalios. Vieta kur vos nenukritau ir buvo toji, kur reikėjo leistis į meandro apačią. O kaip? Laikaisi ant alkūnių, remiesi kojom ir eini, spėju pastebėti vandens atneštą medžio rąstą, telefono kabelį nukritusį ir meandro posūkyje esančius iš abiejų pusių keistos formos varveklus, kurie posūkį dar labiau susiaurini – stringu. Dirbi rankom, pakeli užpakalį aukščiau ir yra, atrodo, kad jėgų jau nėra, bet prieini vėl siaurumą ir vėl stringi, kojom neįmanoma atsispirti, dirbi rankom – pavyko. Trečias strigimas prieš paskutinį šulinį, krapščiausi apie n min., nežinau kiek, bet ne daugiau 10. Kojom nesiekiau žemės, ėjau pirmiau dešiniu šonu – nepavyko, tada jau prireikė Dimos rankos, kad ištrauktų. Ačiū jam. Ėjau kairiu šonu ir stebuklingai atsirėmiau į lentynėlę ir jau leidžiuosi šuliniu, o su manimi krenta šalimais mažas kriokliukas. Praradau baimę – blogai: stoperis nenorėjo slysti, netyčiom paleidau ranką ir laisva eiga kritau metrą, net išsigandau – blogai. Viskas – 100 m. Pavalgę grįžinėjom. Ėjau pirma, kaip grupės stabdis. Napoleone prigulčiau keliose vietose, keli šulinukai ir atėjom prie paskutinio. Pamačiau, jog lauke nebelijo, švietė saulė, išlindau. Sulakstėm pirmyn – atgal su pavalgymu per 4 val. Profai sulaksto per 2. Koks skirtumas, gi buvo aklimatizacija. Rezultatas: kojos nesušlapo. Sprando vos neperpūtė, keliai mėlynuoja, o po purvo vonių sveikata taisosi. Noriu dar.

Marija

Stovykloje be Paškos, Aido, Aksionovo ir kitų liūdna nebuvo. Na, trūko, žinoma, lietuviškų dainų, bet gavom saldainių ir, pasiklausę rusų grojamų dainuškų, nuėjom miegoti. Ryšium su tuo, kad Manto ir Mašos palapinėj buvo 2 laisvos vietos, aš iš mūsų bobiškojo namelio persikrausčiau į didesniąją palatkę. Gulėdama joje išgirdau Lauros balsą: “Dieve, kaip Lina galėjo čia miegoti?” Aš žinojau, kad ji šneka apie

akmenis ir rąstus mano miegamosios vietos viršuje. Užtat Paškos vietoj labai malonus kalniukas, tai ant jo ir užmigau.

KAIP MANTAS URVO IEŠKOJO

Po pasivaikščiojimo kalnagūbriu Mantui užplaukė atradimų manija. Jis pasakė, kad netoli Zabłudšych rado skylę, panašią į urvą. Padaryti atradimo susirinko pusė stovyklos. Kita pusė įdėmiai stebėjo kas gi čia bus. Taigi ėjo visi nuobodžiaujantys naujokai su apraišom, kombezais, šalmais į ekspediciją.

Visai kaip Mikė Pūkuotukas, kuris ieškojo šiaurės ašigalio, Mantas visus nuvedė prie skylės. Norintys į ją sulindo – paaiškėjo, kad skylutė nedidelė, keli metrai. Vienoje vietoje galima pasiknaisioti – tai ir viskas. Bet mūsų jaunųjų atradėjų aistra neblėso. Jie surado kitą urvą su kriokliu, į kurį Mantas sėkmingai sulindo. Rado spitus, dujų balionus, kažkokių šiukšlių ir meandrą. Taigi, pirminis praėjimas užskaitomas. Kažkurį urvą pavadinsim „Purvinas Manto užpakaliukas“.

Na ir kas, kad nebuvo atrasta tas, kas tikėtasi, svarbu degančios akys. Nes tas, kuris pirmą kartą įžengė į vietą, kurioje dar niekas nebuvo, pasmerktas ir toliau tyrinėti. Ir netgi nesvarbu, kad tu nebe pirmas ten koją padėjai, degančios akys taip greitai neužgęsta.

Lina

2009-05-01

Pirma naktis, kai išsimiegojau kaip žmogus. Nesuspausta ir ne ant gumbų. Naktį lijo, tai šonas buvo šlapias, bet miegmaišio viduj nieko nesijautė. Užtat gulėjom iki kol pašaukė pusryčiams. Atsikėlusį pajutau, kad klaikiai skauda nugarą. Matyt vakar kažkur perpūtė. Ačiū Laurai už šildantį tepalą.

Su tokia degančia nugara išėjom su Daša, Julia ir Andrejumi į Školnaja. Kaip priklauso – paklaidžiojom valandėlę, kol vidur miško pašūkavus atsiliepė Mantas, kuris taip pat su savo grupe ėjo daryti Školnaja topo. Pralindus pirmąją siaurumą nugaros skausmą kaip ranka nuėmė ir deganti nugara jau nebetrukdė.

Pagaliau supratau kas yra aklimatizacija. Tai – lengvas, nepavojingas pasivaikščiojimas, netampant maišų ir nekirtinėjant. Valio Školnajai!

Urvo dugne sutikom ir Manto geografų grupę, kurie valgė pietus. Apatinėje salėje – labai gražus krioklys. Atgal grįžom kažkaip labai greitai. Pakeliui dar ir perekusą suvalgėm apsižergę meandrą ☺.

Grįžę radom labai pasikeitusią stovyklą. Budėtojų darbas. Palapinės sunumeruotos, ant kalno užrašas: „Mir. Trud. Maj“, pridirbta visokių virtuvės rakandų, kalami laiptai į šlaitą ir dar daug visokių dalykų, kurių plika akimi nesimato. Ryškiai chebra neturėjo ką veikti.

Šiandien ir Marija su Laura išėjo topografuoti Gigantov. Įdomu kaip jom sekėsi.

Va, Mantas grįžo iš Školnaja ir apibarė mus, kad turus išspardėm. Na, aš pati, tai tik vieną mačiau, ir tą patį sveiką palikom.

Paaiškėjo, kad stovyklos papuošimai yra skirti gegužės 1 šventei. Bus kažin koks paradas, švesim. Gavom ta proga pyrago.

Grįžo ir Marija su Laura. Visos purvinos iki ausų. Va ką reiškia Gigantov.

Prieš vakarienę „Lenino prospektu“ pražygiavo gegužės 1 šventės paradas. Viskas vyko labai rimtai, su kirviais, „Družbom“, transparantais ir iškeltom rankom darbo vardan. Šito vaizdo neaprašysi, pačiam pamatyti reikia.

Vakare Maša visiems pasakojo apie Vovos samaspasinį „peiliuką“. Kaip jis, paprašytas, iš kombezo išsitraukė tokį virtuvinį peilį ir kaip buvo išsigandusi ir nustebusi. Tęsiant gigantomanijos temą ji dar papasakojo vieną linksmą nutikimą:

Kartą jos draugo kažkas paprašė paimti iš laikrodžių taisyklos žadintuvą. Didelį tokį, apvalų. Jis, neturėdamas kaip jo nešti, įsidėjo tą laikrodį į kišenę. Pakeliui dar prisiminė, kad neturi degtukų, tačiau užbėgęs į parduotuvę paprastų nerado, tad pasiėmė didžiųjų, štorminių. Beeinant namo kažkoks praeivis jo paklausė kiek valandų, Mašos draugas nesutrikęs išsitraukė didįjį žadintuvą iš kišenės, tuo labai nustebindamas praeivį. Lyg to dar būtų maža, žmogus ir parūkyt paprašė. Žinoma, tuomet buvo ištraukti ir didieji degtukai. Ką vargšas žmogelis pagalvojo, telieka paslaptis.

2009-05-02

Ryte palapinėje pamačiau grįžusį Pašką iš Gigantov. Atrodė gana sveikas ir gyvas. Šaunuolis. Eisim ir mes į tą urvą likusių traukti lauk. Da, da...

PAULIUS APIE IŠĖJIMĄ SU NARAIS

Guliu dabar palapinėje, medituoju ir žiūriu į savo varganas rankas. Vis dėl to čia silpniausia vieta. Atsimenu kai buvau Aleke 2003 metais, buvo ta pati bėda su rankomis.

Ką gi, viskas prasidėjo tą pačią dieną, kai aš 2 val. nakties grįžau po maišų tąsymo. Sėdėjau apspangęs prie košės lėkštės ir supratau, kad narai iš kart juda į urvą. Teko ir man greitai ruoštis, skubėti. Taigi mes su rusu Iljuca buvome palaikomoji komanda. Vėl ta pati bjauri įėjimo skylė, šiek tiek vargo ir mes PBL'ė. atsirūšiuojam kas kur einame žaisti smagaus žaidimo „transbolo“. Šį kartą jis vyko smagioje atkarpoje PBL – sifonas. Tįsiu kokius 6 – 7 maišus per meandrus, molį, akmenis, plyšius. Kiekvienas urvo akmuo tapo pažįstamas. Prie sifono visi 4 narai (Aksionovas, Lioša vitaminas, Aidas ir Paša) dirbo prie įrangos, pasikabino meandre virvę ir viską ruošė rytdienos nėrimui. Mes su Iljuca judėjom į PBL'ą, kad ten viską įrengtume. Pastatėme ant plokščio akmens palapinę, ištempėm prieangį. Smagi palapinė gavosi – vidurys ant akmens, o kraštai kabo ore. Nežinau, kaip jie ten miegojo, bet turėjo būti egzotika. Aš bandžiau kabinti Aido hamaką, tuo pačiu pakavom maistą, ruošėm virtuvę. Maisto daug, bet neradom cukraus ir džiovėsių. Greitai grįžo mūsiškiai, gėrėm arbatą, virėm grikių košę su tušonke (tiksliau ją padarėm jų belaukdami). Padirbėjus PBL'ė pradžiūvo izotermikas ir gyvenimas atrodo šviesesnis. Artėja miego metas, aš dar kankinuosi su hamaku, Aidas dalina patarimus, kur jį kabint. Trys taškai natūralūs, ketvirtas – spitas. Bet neturiu ausų, visos paliktos prie sifono. Įsuku kalimo rankeną, baisu, kad nenulūžtų sriegis. Visi jau snaudžia palatkėj, aš ropščiuosi į hamaką. Persirengęs, kišu kojas į

miegmaišj, bet prieš užsisegdamas miegmaišj, dar kart pataisau man įtartiną hamako tvirtinimo tašką. Patampymas baigiasi „pokšt“ ir aš bučiuoju žemę. Iš palapinės Aido: „Gyvas?“, mano: „Gyvas...“.

Dar pasikankinu ir vėl ropščiuosi, šį kartą sėkmingai. Miegu embriono pozoje, galvos dalis per aukštai, tai praktiškai miegu maiše. Bet buvo šilta. Laikrodžio neturiu, tai nejaučiu laiko. Paskui chebra sakė, kad „kėlėmės“ du kartus – 5 ryto ir 10 ryto. Teisingas kėlimasis buvo 10 ryto. Arbata. Ryžių sriuba ir ruošiamės link sifono. Sukrauname dar porą maišų su reikalingais daiktais. Iljucha lieka PBL medituoti, aš su fotiku judu link sifono su visais. Ai, pamiršau pasakyti, kad vakare su Aidu dar bandėm foto techniką, fotkinome PBL'ą, tuo metu jau visi snaudė.

Taigi, nuėjus prie sifono visi nusirengė, pradėjo džiūti. Upės vanduo smarkiai pakilęs, vienoje urvo vietoje esantis „dušas“ patapo beveik kriokliu. Visi pastebėjo, kad trūksta vieno maišo, jį palikome PBL'ė, matyt niekas nešt nenorėjo. Aišku, tenka man jo „bėgti“. Apsisuku per maždaug valandą – pusantros. Iljuca PBL'ė snaudžia ir rūko. Narus randu jau apdžiūvusius, belendančius į hidro kostiumus. Tame meandre susidarė tirštas rūkas nuo žmonių. Fotkint beveik neįmanoma, trūksta vietos. Aido fotiko 50 mm. objektyvas leidžia apimti tik veidus, detales. Fotkinu kas papuola. Šaltoka. Dar po poros valandų narai juda link sifono. Aksionovas ant nugaros, Vitaminas ant pilvo, Aidas - kojom į priekį. Pašai atiduodu fotiką, supakuojam jį į maišą ir jis keliauja už sifono.

Narai atrodo kaip kosmonautai. Aidas rengiasi ramiai, krapštosi, tikrinasi. Veide jokio nerimo, vis dėl to tai – jo pirmasis nėrimas vertikaliame urve. Klausiu: „Bijai?“, atsakymas: „Aha...“. „Viskas bus gerai“. Aidas pritariamai linkteli galva ir nusišypso. Ruoniukas.

Kai suburbuliavo paskutiniai burbulai sifone, pajudėjau link PBL'o. Ten su Iljucha išgėrėm arbatos, aš bandžiau pradžiūti. Nesisėkė. Įlindau į miegmaišį šlapias. Jausmas nekoks. Abu neturime laikrodžių, nežinome kada sulauksime saviškių. Sunku laukti. Upė urve šneka žmonių balsais, žingsniais, atrodo kažkas vaikšto. Aš pažadinau Ilją, sakau: „Ateina“. Jis pabunda. Tylu. Atsiprašau. Po kelių minučių vis dėl to išgirstu. Tikrai, ateina. Pasirodo jau 12 val. nakties. Aidas atslenka paskutinis, visi pavargę. Arbata. Aksionovas lenda į palapinę, pavargęs. Nuotaikos geros, visi sveiki, bet nusikalę. Aidas – didvyris. Dalinasi jspūdžiais, o jų nemažai. Kiek išeina, padarom greitos dribsnių košės, arbatos. Sušylam, pavalgom. Mes su Iljucha čiumpam po maišą ir fotiko dėklą ir judam viršun. Labai sunkiai sekasi, klaidžiojam. Paklystam kelis kartus. Bet užtrunkam apie 2,5 val. ir viršuje. Žvaigždės, oras – nerealus. Mes - ant žemės. Užkylam į kalnagūbrį, prieš akis žiba Chosta. Gražu. Judam į stovyklą, čia kažkiek pasikeitimų. Prausiamės, rengiamės. Palapinėj vos randu vietos, kažką kažkur patraukiu, nustumiu ir griūnu. Smegenys išsijungia. Ryte saulė. Aš vėl noriu gyventi. ☺

Paulius

KAIP URVŲ MONSTRAI ŽAIDĖ TRANSBOLA

Viskas prasidėjo 14 val. Išėjom mudvi su Laura, nesulaukusios kitų, kurie labai ilgai krapštėsi. Įlindom urvan pirmieji keturi, tai mudvi, Lauros porininkas Lioša ir Serioža. Priėjom PBL'ą, ten neradom jokių maišų. Reikalas aiškus – eisim iki sifono. Ir tuomet prasidėjo gražioji urvo dalis. Varvekliukai, pirščiukai, grybukai ir visokios kitokios formos. Žinoma, ir garsieji molio kalneliai. Pračiuožėm visai smagiai. Narų buvimo vietą aptikome tiršto rūko pagalba, nes kokias 5 min. kelio prieš sifoną urve buvo visiška „šikna“, matėsi tik palei nosį esančios sienos. Atėję radom persirenginėjančius narus, kurie dar

nebuvo sukrovę maišų. Pasiėmėm 6 transus ir išėjom žaisti transbolo. Aukštyn – žemyn per meandrus, molio kalnelius ir stalaktitų miškus. Ant vieno kalnelio man teko vieta pačiame viršuje, apsižergus kalnagūbrį, tada mane praminė kalnelio caru ir karūną iš molio žadėjo nulipdyti ☺. Netoli PBL'o buvom baisiai nusikalę, tad vietoj tylaus „Vzial“ gaudavosi garsus „OI!“. Taip atsirado nauja komanda, kuri buvo patogi visai mūsų grupei. Lioša prisižadėjo mums, mergaitėms, padaryti masažą. Įdomu, kaip jam seksis tą pažadą tesėti. PBL'ė išgėrėm arbatos ir suvalgėm pėrekusą. Tada mus pasivijo ir kiti urvų monstroi. Pasidarėm bendrą nuotrauką, pasišildėm rankas nuo atėjusio Aido šilumos ir toliau išėjom paviršiaus link. Mergaitės nešė po 1 maišą, berniukai – po 2. Pakeliui išsiskyrėm į poras ir toliau transbolinom. Priėjus baisijį akmenį, nuo kurio anksčiau kritau, kojos pradėjo truputį drebėti, bet nieko, įveikiau visus meandrus ir sėkmingai pasiekiau viršų. Negana to, kad išnešėm maišus į paviršių, man dar kažkaip sušvietė, kad per lengvas gyvenimas, tad pasičiupau sunkiausią transą su balionu ir nešiau jį į stovyklą. Pakeliui belipant į kalną galvojau, kad užsilenksiu galutinai, bet nebūčiau ir aš urvų monstros, jei nenuneščiau jojo iki galo. Grįžę radom labai skanios sriubos ir kompoto. Aš iš savo botų išpyliau po gerą puodelį vandens. Jojo iki kulkšniukų ten buvo. Sausai persirengus ir gyvenimas nebe toks varganas atrodo. Laukiu saulės.

Lina

2009-05-03

Saulės nė su žiburiu nerasi, visą naktį lijo. Šiandien Mantas ir Marija išėjo topografuoti Gigantov. Mes ilsimės stovykloje, Paulius budi ir verda labai skanius valgius. Jei taip ir toliau skaniai virs, reiks prašyti, kad dažniau jį į budėjimus skirtų ☺.

*Saulele, motule, užtekėk užtekėk,
Mūsų izotermikai šlapi,
Į urvą norime visi,
Mumi labai liūdna...*

Grįžusių iš Gigantov žmonių nebeįmanoma pažinti. Iš po storo purvo sluoksnio žiba tik akys. Neaišku, ką jie ten veikė. Mantas sakė, kad po purvą čiuožinėjo.

O šiandien stovykloje prausimosi diena. Visos merginos pasileido... plaukus, išsiprausė. Visur kvepia šampūnu.

2009-05-04

Šiandien su Aidu budim. Kad ir kiek bevirtume valgyti, vis tiek visai stovyklai neužtenka. Šiandien dar ir Dašos gimtadienis. Pusryčiams gauname vaflynį tortą. Visą dieną stovykla kažkokia apspangusi. Išėjo ryte tik viena grupė topografuoti Školnaja. Priešpiet į Zabludšych išėjo ir Paulius virvių kabinti, šį vakarą turėtų grįžti.

Per pietus bandėm kepti bulves. Na, t. y. kepė bulves visi, tik ne budintys. Budintys jas tik skuto, pjaustė ir indus plovė. Vyriškoji pusė stovyklos liko alkana, nes moteriškoji pusė pasisotino konservuotais vaisiais. Vyrams taip kažkaip neišeina.

Po pietų išleidom Laurą į Zabludšych trim parom. Lauksim sugrįžtant sveikos ir gyvos.

Aidas su Paša ir Julia žaidžia tokį intelektualų sportinį žaidimą. Svaido lėkštę ir mokosi lietuviškų žodžių, tokių kaip „graži mergaitė“, „gražus berniukas“, „pagavau“, „žalias lapas“ ir pan.

Baigus žaisti Paša pasisakė eisiantis dabar Maskvoj gatve ir merginoms sakysiantis „cukrinis užpakaliukas“. Lauksim atsiliepimų iš tokių žygių.

GIGANTOV APRAŠYMAS

Skirtingai nei Školnaja, Gigantov išsiskyrė savo dydžiu ir šiurkštumu. Iki 100 m. kur leidžiasi speleomokyklinukai mielo grožio mažai kur terasi. Pats jėjimas galėtų turėti „antrojo gimimo“ pavadinimą. Po lietaus suskystėja molingas dirvožemis ir iš karto supranti – švarus nebeišlysi.

Virš šulinio atsiranda pirmoji klūtis – per vidurį esantis akmuo, kai kuriems sukeliantis problemų, toliau seka platėjantis šulinukas. Gylis apie 40 m. (tikslėnis duomenis nurodys topografija). Toliau nusileidus pamatai keistus turėklus, šiaip ant žemės gulinčių virvę. Įsikabinti verta, nes gali nukristi į šalimais esantį urvą. Dar keli perėjimai, siaurumos ir didžioji akmenų salė, susiformavusi per žemės drebėjimą, nukritus luboms! Vėliau keli pralindimai, uolų perėjimas, nusileidimas ir meandras. Nuo ten ir topografavom. Dukart. Pirmąkart piketaškę sugadino purvas, negailestingai nuplovęs duomenis.

Marija

Vakare šventėm Dašos gimtadienį. Ta proga mūsų lietuvių kvintetas sudainavo sutartines „Dijūta kalneli“ ir „Turėjo liepa“. Visiems labai patiko. Vidurnaktį pakilnojom Dašą 19 kartų.

2009-05-05

Šiandien Paulius išėina nakvoti į Zabludšych, Mantas su Marija eina toliau topografuoti Školnaja, Aidas su Lioša Vitaminu eina į Školnaja iki -220 m. ir tuomet aukštyn, o mes su Paša ir Andrejum einam paskui kito klubo rusus iki -220 Školnaja.

ŠKOLNAJA -220

Pradžioj tie rusai gyrėsi, kad per 2 valandas pakabins iki -220 ir tada mes galėsime toliau kabinti iki -320. Atėję į urvą, pralipę -100 m. radom juos kabinančius antrą navieskę. Fainai. Teko laukti apie valandą. Ta proga užkandom, padarėm raumenų šildymo pratimus ir išmokiau Pašą su Andrejum dainuoti „Dijūta kalneli“ sutartinę. Jiem tikrai labai gerai sekėsi. Taip ir slinkom paskui virvių kabintojus. Pakeliui mus pasivijo ir Aidas su Lioša. Sustojom papietauti, išsitraukėm qžuolų įduotą siurprizą. Tie Kinder siurprizai labai pakėlė nuotaiką. Truptų pažaidėm su žaisliukais. Baisiai šalta. Pagaliau pasikapstėm iki -220. Aidas su Lioša išėjo viršun kopti, o mes pasukom atgal. Vandens daugiau nei proto,

visi iki ausų galiukų šlapi. Pagaliau išsikapstėm. Andrejų tas urvas visai pribaižė. O aš išmokau labai daug naudingų dalykų, kaip lipti skalnikais ir visokiais kriokliais. Ir dar, kaip reikia taupyti energiją, kad nepersitemptum. Labai naudingas išėjimas, o Paša labai geras vadas.

Lina

2009-05-06

ŠKOLNAJA. LŪŽTA PIRŠTAI.

Šiandien mes su Mantu einam į Školnaja, šį kartą iki dugno. Už -100 m. vandens ryškiai daugiau nei vakar. Bet, kadangi jau buvau ėjusi tuo keliu, jis daug sunkumų nesukėlė. Mantas irgi šauniai ėjo. -220 m. vandens žymiai daugiau, teka galinga upė, tenka eiti jos viršumi, bandant išsaugoti nors vieną sausą batą. Pakeliui Mantas 3 kartus smagiai išsimaudė iki kaklo. Ir jojo super apranga – termo rūbai + izotermikas + striukė ir kelnės + kombenzas – nepadėjo. -270 sustojom perekusui. Liošai Aksionovui pažiūrėjus į mus ir į laikrodį ir nusprendus, kad einam iki dugno, pajudėjom.

Toliau sekė labai vandeningi ir gana sudėtingi šuliniai, kuriuose labai trūko virvių pasisaugoti. Teko naudoti draugų pedalus pasilaikymui. Lipau aš vieną šulinį besilaikydama už Julios pedalo, slydau žemyn ir kilpa suspaudė man ranką. Stipriai suskaudo kairės rankos mažąjį pirštą. Pabandžiau jį palankstyti. Lankstosi labai kreivai. Reiškias negerovė įvyko. Visai grupei teko sustoti -300 m. ir pasukti atgal. Apvyniojo man pirštą bintu, sugirdė 2 tabletes analgino ir pajudėjom.

Sunkesnėse vietose padėjo Mantas ir Lioša. Ačiū jiems didžiausias, nes be jų tikrai nebūčiau išsikrapščiusi! Eiti skubėjau, nes bijojau, kad praėjus pirminiam šokui ir vaistų veikimui visai negalėsiu lipti. Kažkaip netikėtai ėjosi greičiau, nei tikėjaisi. Vis tekdavo palaukti Manto sunkesnėse vietose. Išlipom mudu pirmieji. Mantas truputį neapskaičiavo savo jėgų ir perdegė. Stovyklą pasiekėm apie 12 val. nakties. Pirštui visai negerai. Ištinęs, skauda. Tikėsimės Chostoj rasim kokią ligoninę, gal paaiškės, kas ten pasidarė.

Lina

2009-05-07

Visą naktį ieškojau pozicijos, kurioje pirštą skauda mažiausiai. Vaistai nuo skausmo nepadėjo.

Šiandien grįžo urviniai iš Zabludšych – Laura ir Paulius. Aidas išėjo išnešinėti iš to urvo daiktų. Sugrįžėliai visi sveiki ir šlapi, pilni įspūdžių ir suvalgę Dovelės siurprizą.

Šiandien visi paskaičiavo, kad maisto turim stipriai per daug, tad maitina dabar gausiai, negailėdami. Vargas mums, nes gresia prarasti įgautas formas ☺. Jau gyvenam nusimetinėjimo nuotaikomis. Skaičiuojamės įrangą, plaunamės kombezus, pakuojamės kuprines. Vyrų pusėje jaučiasi šikpopierio krizė. Vis vaikšto vienas per kitą ir prašo gabalėlio. Tikimės, kad iki traukinio ištempis.

Aidas iš urvo grįžo pavargęs – kelis kartus ten užstrigo. Tačiau Zabludšych buvo tai, ko jam reikėjo iki malonaus nusibaigimo.

2009-05-08

Nusimetimas. Kėlėmės 6:00, pusryčiavom, pakavomės stovyklą ir sunešėm daiktus į gruzavyką. Paskui pėškom pasivaikščiojom iki kaimelio, kuriame prisipirkom išsiilgtų ledų, kefyry, pyragėlių, alaus. Nuo ten – autobusu iki Chostos.

Chostoje apturėjom pirtį, dušą. Gėris. Tik va Mantui besimaudant duše po manęs baigėsi karštas vanduo, teko praustis po lediniu. Gaila vargšelio ☺.

Išlydėjo mus linksmai. Su dešrom, sūrio (kurį valgėm visą kelionės laiką) gabalu ir Petia, kuris panoro grįžti anksčiau.

Traukiny susipažinom su dviratininkais. Pažindinomės ilgai. Iki kol man pradėjo merktis akys ir nuėjau miegoti. Tarp jų sakėsi esąs daktaras ir jis nori apžiūrėti mano ranką. Nežinau ar leisiuosi, labai jau nepatikimai atrodė.

2009-05-09

Traukinys. Toliau sėdim su naujaisiais bičiuliais. Trūksta skysčių. Tėra tik arbatos. Žaidžiam kortomis, važiuoja stogas.

Aš galiu būti matematikos mokytojas ir ištaisyti jūsų gramatinės klaidas...

Paulius

2009-05-10

Atvykom į Maskvą. Turim 9 val. laisvo laiko. Ištraukėm burtus kas kada saugo daiktus: pirmieji - Lina ir Aidas, antrosios – Marija ir Laura, paskutiniai – Mantas ir Paulius. Berniukus su Marija ir mus pasitikusia Lena išleidom pasibazinėti į Arbatą. Su Aidu likom degintis ant rytinės saulės. Kuomet Aidas buvo trumpam išėjęs, manęs milicininkas pasiteiravo kur važiuoju. Aš, savo laužyta rusų kalba, atsakiau, kad į Lietuvą. Matyt supratęs, kad iš manęs daugiau nieko nepeš, paliko ramybėje.

12 val. mus pakeitė merginos, tad prasidėjo didysis bindzinėjimas. Sėdom į metro ir pasivažinėjom ratais, kvadratais, kol privažiavom „Teatralnaja“ ir Raudonąją aikštę. Nieko gero ten nepamatėm, daugybė žmonių, šventiniai plakatai, kosminės kainos ir nei vienos normalios kavinės ar maisto parduotuvės.

Sumąstėm grįžti į stoties rajoną ir ten dar pasiblaškyti. Norim valgyti. Už kažin kokios gatvelės kampo nusileidom į rūsį. Mus pasitiko kažin kokie raudoni žibintai, prietema ir maloni kitaiska padavėja. Kažkas panašaus į kinų – japonų restoraną – bordelį. Kuomet užsisakėm ryžių ir mums pasiūlė nemokamą 50 g. degtinės, tas įspūdis dar sustiprėjo. Na, nebūčiau aš lietuvė, jei neatsisakyčiau to nemokamo priedo. Tada ir gyvenimas gražesnis atrodo.

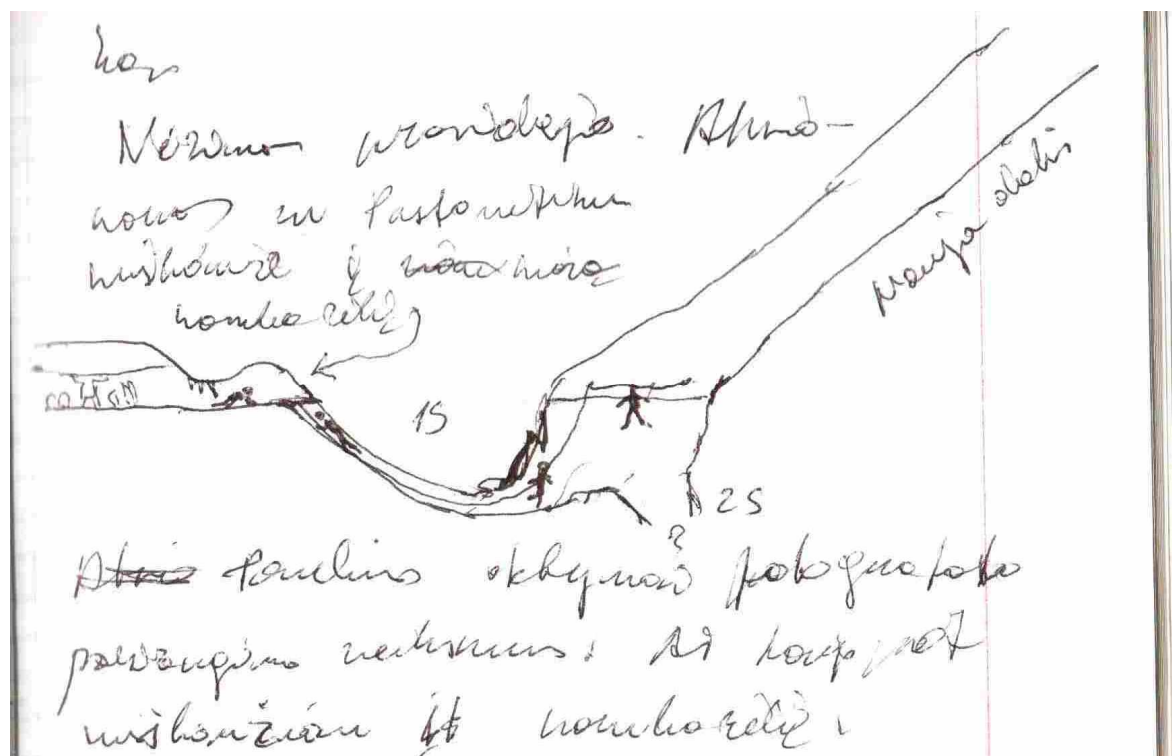
Pavalgius prasidėjo supermarketo paieškos. Pasukus penkis kartus į dešinę radom tokį... labai jau... Nei saldumynų, nei gero vyno.

Aš, norėdama išleisti paskutinius rublius, pasiėmiau porą šokoladų, chalvos ir ledų. Pinigų ledam neužteko, teko padėti į vietą.

Aidas prisikrovė krepšį už 2000 r. Bandė atsiskaityti kortele, bet nepavyko. Teko viską palikti. Kaip vėliau paaiškėjo, kortelėje nė 50 Lt. nebuvo.

Grįžę į stotį radom berniukus perkraučiusius daiktus į pavėsį, šalia vagono. Šaunuoliai.

Turėdami laisvo laiko pabandėm versti Aido dienoraščio įrašą į lietuvių kalbą. Tiek juoko seniai beturėjom.

Mūsų išlydėti grįžo Lena. Tokių išlydėtuvių pavydėtų kiekvienas. Ir bučinius siuntė, ir skarele mojo, ir ašaras rinko, ir paskui traukinį bėgo. Gražu. Ačiū jai už sutvarkytą registraciją ir tokį gražų sutikimą ir išlydėjimą.

Traukiny prasidėjo tostai ir kelionės aptarimas. Vėlei juokas iki ašarų ir tolimesnių planų apmąstymas. O tada kortos iki nakties.

2009-05-11

04:55 pažadino palydovas, liepė keltis ir eit į tuliką.

Baltarusiam registracija nerūpėjo – vadinasi bereikalingai tiek visi vargom.

Vilniuje mus pasitiko Irena, Mindaugas ir ąžuolietis Andrius. Paskutinį kartą nusifotkinom, išsidalinom transus, atsicukacinom ir atsisveikinom. Su Paulium ir Mantu užėjom pas Andrių į svečius užkąsti kiaušinienės ir pasipasakoti kaip sekėsi. Paskui Paulius išskubėjo į kirpyklą ir į darbą, Mantas namo, o aš, lydima Andriaus, į gimtąjį Kauną. Ten, sukėlus ant kojų visą medikų komandą, pagaliau paaiškėjo kas atsitiko pirštui – lūžo. Kelionė baigėsi gipse.

URVINIŲ PASIEKIMAI:

	Giliausias urvas:	Aplankyti urvai:	Naktys po žeme:	
Paulius	-480 (Zabludšych)	Gigantov, Zabludšych	2	
Laura	-380 (Zabludšych)	Gigantov, Zabludšych	3	
Aidas	-220 (Gigantov, Školnaja)	Gigantov, Zabludšych, Školnaja	2	Nertas Gigantov sifonas -220 m.
Lina	-300 (Školnaja)	Gigantov, Školnaja		
Mantas	-300 (Školnaja)	Gigantov, Školnaja		
Marija	-100 (Školnaja)	Gigantov, Školnaja		